

покойната Василка, животът на Черногорови потече по ново, по-свѣтло русло. Тѣ почнаха да очакватъ нова рожба и разговоритѣ за това, приготовленията, както и грижитѣ за всѣкидневни нѣща отново ги караха да се усмихнатъ, макаръ презъ вуала на скръбта, на незнайното, но предполагаемо, не далечно бждаще.

Черногорови заживѣха отново тихо, щастливо, единъ до другъ, този пжтъ по цѣли дни заедно, тъй като той се пенсионира и бѣше напълно свободенъ. Есента бѣше дълга и хубава, съ кротки слънчеви дни, които се редуваха въ тишина и благополучие. Узрѣлитѣ гроздове на хасмата въ двора имъ, янтарно-жълти, като майсторски издѣлия на старъ златаръ, висѣха тежко подъ балкона и прозорцитѣ. Градината, макаръ занемарена тази година, бликаше отъ самосебе си съ много ярки багри.

Презъ тѣзи тихи слънчеви дни, наситени съ кротка мечтателностъ и свѣтло примирение съ не-радостния животъ, се завърна отъ Америка Илия. Той се връщаше въ България за пръвъ пжтъ отъ смъртта на Василка и намираше въ всичко много промѣни. Самъ той бѣше се коренно промѣнилъ. Нѣкога скептикъ, мраченъ и злъченъ, поради непрестанни болки на стомашна язва, сега той бѣше оранжево-червенъ като морковъ, пълненъ, въ разцвѣтъ на здраве и мжжка сила; той гледаше весело и съ нѣкаква особена, ако може да се нарече така, американска трезвеностъ и духовитостъ, всичко наоколо.

Нервно и оживѣно, той непрестанно разказваше за трескавия животъ въ Америка, и Черногорови, съ разширени очи, си представяха новия желѣзенъ градъ, съ безброй автомобили и тренове летящи презъ него, съ други, като отъ друга планета, трез-